



Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 1 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 87

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—  
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... " 8.50  
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—  
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΕΡΩΣ, διήγημα Τ. Μωραϊτίνου. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργου.

**ΓΡΑΦΕΙΟΝ**

**ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10**

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

**ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΕΡΩΣ**

Διήγημα

Ἐχρὸς καὶ στυγνὸς τὴν ὄψιν, μὲ μικρὸν καὶ κεκυρτωμένον σῶμα, τὸ ἥμισυ τοῦ ὁποίου υπεβάσταζε ξυλίνη κνήμη ὠθεύσα αὐτὸ εἰς ἐρρυθμοὺς κινήσεις, ἀκατανοήτου χοροῦ, ἐχθρὸς τῆς πολυτελείας, ὁ παραβάτης παντὸς κοινωνικοῦ θεσμοῦ, ὁ φιλόσοφος τοῦ χωρίου, ὡς ἀπεκάλεον αὐτόν, ἡ μοναδικὴ ἐν αὐτῷ προσωπικότης, διήρχετο τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας χασμῶμενος καὶ ἀπαριθμῶν τὰς περιπτώμασιν ἐν τῷ δωματίῳ του μίας. Συνήθως δὲ ἡ μαθηματικὴ αὕτη ἐνασχόλησις, ἀπέληγεν εἰς γλυκὺν καὶ βαθυτάτον ὕπνον.

Πενιχρὰ καὶ ἀνήλιος τρώγη, ἐχρησίμευεν αὐτῷ ὡς μόνιμον ἐνδιαίτημα, ἐν ᾧ διέφερον, ὡς ὑπὸ ρυπαρῶν τήθεννον κτηνώδους ἀναίσθησις, ὁ ἰδιορρυθμὸς στωϊκὸς αὐτοῦ βίος.

Ὅσακις δ' ἐξήρχετο αὐτῆς, τὰ παιδιὰ, τρέχοντα κατόπι του, ἤρέσκοντο νὰ τραβοῦν τὴν μακρὰν του ρενδικόταν, ἐφ' ἧς ἡ φθορὰ ἐπιεικῆς πλέον παρήλαυνεν. «Κύριε Διογέννη, κύριε Διογέννη, τὸ πυθάρι σας, κύριε Διογέννη». Αὐταῖ ἦσαν αἱ συνήθεις φιλοφρονήσεις, ἃς τῷ ἀπέτεινον οἱ ζωηρότεροι, ὅσακις ἐξήρχετο μεταβιῶν εἰς κάμμιαν παράδοσιν.

Τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεφεν ὑπὸ τοὺς μονότονους ἤχους τῆς ξυλίνης κνήμης του, ἧτις παραδόξως ὑποστηρίζουσα καὶ θορυβοῦσα, ἀφύπνιζε τοὺς κύνas τοῦ χωρίου. Οὕτω καταδικωμένοι ὁ δυστυχῆς ἐφθανε πνευστιῶν ὑπὸ τοῦ φόβου μέχρι τοῦ ἰστορικοῦ μεγάρου του, οὐτινος ἡ οἰκοδόσπεινα, νωδὸς καὶ φύλλος γραῖα, ἦτο ἡ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ γυνὴ μεθ' ἧς ἐκεῖνος ἐνίοτε συνδιελέγετο.

Τὸ τοιοῦτο δὲ συνέβαινεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν πρώτην ἐκάστου μηνός.

— Αἶ, τί νέα, κύριε Διογέννη Δημάδη; Ὅα μᾶς δώσης τὸ ἐνοίκιον;

— Καλὰ, κυρὰ Γιάννενα, ἀλλά... αὔριον.

Ἦτο ἡ συνήθης ἀπάντησις του.

Καὶ ἡ γρηῃ Γιάννενα κατήρχετο τὴν κλίμακα κάτωχρος ἀφίνουσα νὰ ὑπεκρεύου μεταξὺ τῶν χειλιῶν της, συγκεκριμένοι φράσεις.

Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ὀχληρόν, τὸ καθιστῶν ὀλίγον ἐπισφαλῆ τὴν διδασκαλικήν του εὐδοίαν, ἦσαν αἱ συνεχεῖς καὶ ἥκιστα εὐάρεστοι ἐπισκέψεις τῆς ὠραίας δεκαοκταετίδος θυγατρὸς τῆς κυρὰ Γιάννενας, ἧτις... τὸν ἠγάπα.

Τὸ χωρίον ἦτο ὅλον ἀνάστατον.

— Τί τοῦ ἐζήλεψε καλέ, τί τοῦ ἐζήλεψε;

Καὶ ὅμως τὸν ἠγάπα. Νεότητα, καρδίαν, καλλονὴν, ὄνειρα, τὰ πάντα ἐρρίψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κυροῦ καὶ ἀποτροπαίου ἐξερευνητοῦ τῆς γραμματικῆς, τοῦ νυσταλέου κατόχου τῆς γνωστῆς ρενδικότας.

\*\*\*

Ἦτο μία τῶν μελαγχολικῶν νυκτῶν τοῦ φθινοπώρου, καθ' ἃς ἡ φύσις οἰοεὶ πίπτουσα ἀπεκδύεται τὴν παρθένον στολὴν τοῦ ἔαρος καὶ γυμνὴ χωρεῖ πρὸς τὰς ψυχρὰς καὶ μελαμβραθεῖς νύκτας τοῦ χειμῶνος.

Ἡ ἀτυχῆς, ἀπόκληρος τοῦ ἔρωτος, μὲ παλμούς ἀγωνίας ἴστατο ἐξωθι τοῦ παραθύρου του καὶ ἐκλαιε.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἠθέλησε νὰ τῷ ἐξομολογηθῆ, καὶ τὴν ἀπέπεμψεν.

Πόσον περίεργος ἔρωσ! τί ἰδιοτροπία τῆς γυναικειᾶς καρδίας! Αὐτὴ ἡ χρισσα καὶ πλήρης ἀφελῶν θελητήρων, ἡ προσωποποίησις τοῦ εἰδυλλίου, καὶ δυναμένη, ἐὰν ἤθελε, νὰ γίνη ὄνειρον καλλιτέχνου, σκέψις ποιητοῦ, φροντίς καὶ μέλημα μονάρχου, νὰ περι-

φρουρῆ τὸν ὕπνον μίᾳς κνήμης ξυλίνης! μίᾳς ρενδικότας διδασκαλικῆς! Παραδόξον!

Τὸ κάλλος ζηλοτυπεῖ πρὸς τὸ κάλλος, φαίνεται, δι' αὐτὸ ἐνίοτε τὸ ἀσχημὸν ἀγαπᾶται παρὰ τοῦ ὠραίου.

Αἴφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς, ἠκούσθησαν συγκεκριμένοι λέξεις ἐκ τοῦ δωματίου:

— ὦ ἔρωσ! ἔλεγεν ἐκεῖνος.

Λάμψις χαρᾶς ἀπήστραψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης.

Ἐκεῖνος ὠμίλει περὶ ἔρωτος!

Μήπως τὴν ἠγάπα, καὶ ἐν τῇ δειλίᾳ τοῦ τὸ ἀπέκρυπτε;

Ἔτεινε προσεκτικώτερον τὸ οὖς, ἵνα μὴ τῇ διαφύγῃ οὐδεμίαν τῶν οὐρανίων φράσεών του καὶ... ἤκουσεν:

Ὁ ἔρωσ... Γενική: τοῦ ἔρωτος. Δοτικὴ: τῷ ἔρωτι. Αἰτιατικὴ: τὸν ἔρωτα. Κλητικὴ...

Κεραυνὸς ἐὰν ἐπιπτε δὲν θὰ τῇ ἐπροξένηι τοιαύτην αἰσθησιν, οἶαν ἡ ἀπάτη ἐκείνη.

Ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα, ἐσβυσε τὸ φῶς καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἀνελύθη εἰς ἄακρυα...

T. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

**Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ**

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

**ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ**

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνεχία]

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ μακρησία, ὁ πρίγκηψ καὶ ὁ Ροζενδάλ περιεπάτου εἰς τὸ δάσος, ἐκείνη κατέβη διὰ τὸ δαῖπνον τὴν μίαν μ. μ. Διότι ἐν Ρόχη ἐδείπνων πάντοτε ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν προπατόρων των.

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἐπανέλθει.

Τὸν εἶχον κρατῆσαι ἐν μεμακρυσμένη τινὶ ἐπαύλει ἐργασίας ἐπείγουσαι.

Ἦρχισαν τὸ δειπνὸν ἄνευ αὐτοῦ.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα περιήρητο τὴν τράπεζαν ὑπηρετοῦσα τοὺς πάντας.

Καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἀπέκρυπτε τὰς ἀντιπαθείας τῆς.

Ἄλλ' ἐκείνη ἀπεστρέφετο τὴν γυναῖκα. Μόνον δέ, λίαν ἐπιδειξίως μὲ τὴν γυναικίαν ὑποκρισίαν τῆς, ὅσω μᾶλλον τὴν ἐμίσει, τόσω περισσότερον τὴν περιέβαλε δι' ἀπειρων περιποιήσεων καὶ δι' ἐπιχαρίτου ὑποταγῆς.

Ἡ Μαρία τὴν ἠγάπα. Ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, ὅπου ἐκουσίως κατεδίκαζεν ἑαυτὴν εἰς τὴν μόνωσιν, πρὸς μόνην τὴν μικρὴν Βαρβάραν ἠσθάνετο ἀπεριόριστον συμπάθειαν.

Τὸ ἐσπέρας κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνατροφήν αὐτῆς, ἣν ὀλονὲν συνεπλήρου, ἀλλ' ἡ μικρὰ αὕτη δὲν ἀφίνετο νὰ παρασυρῆ ἀπὸ τὰς περιποιήσεως τῆς κρεοῦ καίτοι ἐδείκνυτο πρὸς αὐτὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀξιαγάπητος.

Δι' αὐτὴν, ἐκείνη ἦτο ἀντίζηλος μόνον καὶ ἐχθρά.

Ἄλλ' ὅπως ὁ ἔρωσ τῆς, οὕτω καὶ ἡ ζηλοτυπία αὐτῆς, ἔμενε κεκρυσμένη εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας τῆς.

Ὁ Ἀμλέτος ἠδύνατο νὰ εἶπῃ καλλίτερον :

« Ὑποκρισία ! τὸ ὄνομά σου εἶναι γυνή ! »

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δειπνοῦ, οἱ κύνες ἠκούσθησαν ὑλακτοῦντες ἐν τῇ αὐλῇ, καὶ ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἦτο ὁ κομιστὴς τῶν τηλεγραφημάτων.

Ἦνοιξε λοιπὸν τὴν θύραν καὶ ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα.

— Εἶναι διὰ τὸν κύριον Ἰωάννην, εἶπεν, ἀλλ' ἠμπορεῖτε νὰ τὸ ἀνοίξετε. Ὁ κύριός μου δὲν ἔχει μυστικά διὰ σᾶς.

Καὶ ἔδωκε τὸν φάκελλον εἰς τὴν Μαρίαν, ἣτις τὸν ἔδειξεν εἰς τὴν πενθερὰν τῆς.

— Ἀνάγνωσον, κόρη μου, εἶπεν ἡ γραῖα.

Ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων ἡ κρεολὸς ἠρῆθη καὶ ἔλαφρὸς σπασμὸς τὴν συνετάραξε.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἡ κυρία λὰ Βιλ-λῶδαί.

— Μὰς ἀνακοινῶσι τι σπουδαῖον ἡ Ρόχη ἐπωλήθη.

Ἡ γραῖα ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς.

— Μεγάλε Θεέ ! εἶπε, τίποτε δὲν σέβωνται οἱ νέοι εἰς τοὺς χρόνους τούτους ! Νὰ πωλήσουν τὴν Ρόχην ! ἀρχαίαν οἰκογενειακὴν ἰδιοκτησίαν γαίας, ὧν ὁμοίαι δὲν εὐρίσκεις ἐν Νορμανδίᾳ τέσσαρας ;

— Μάλιστα, μῆτέρ μου.

— Ὁ νέος κύριός μας ἔκαμε λοιπὸν μεγάλας πρῆλαις ! Νὰ πωλήσῃ τὴν Ρόχην ! Καὶ ἡ πτωχὴ γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡ συγκίνησις αὐτῆς ἐξηκολούθει, ἦτο τεταραγμένη, ἀνάστατος, αὕτη, ἣν συνήθως οὐδὲν ἐτάραττε καὶ ἣτις ἐν μόνον ἀνεγνώριζε σπουδαῖον γεγονός, τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς.

Καὶ ἔτρεμεν εἰσέτι, ὅταν ὁ υἱὸς τῆς ἐπα-νῆλθεν.

— Δὲν ἤξεύρεις, ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ὅσον ἠδυνήθη μακρύτερον.

— Τί ;

— Ὁ πρίγκηψ ἐπώλησε τὴν Ρόχην.

Ὁ Ἰωάννης ἐποίησε σχῆμα ὀργῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἐρριψεν εἰς μίαν γωνίαν τὴν ράβδον τοῦ καὶ ἦλθε ν' ἀσπασθῇ τὴν σύζυγόν του.

— Πόθεν τὸ ἔμαθες ; ἠρώτησε.

— Ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν.

— Τότε εἶναι βέβαιον.

Καὶ ἀποτεθαρρημένος ἀφῆκε τὰς χεῖράς του νὰ καταπέσωσι.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐπρόσθεσε :

— Λέγει ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς Παρισίους.

— Ὁ ὑπάγω, ἐγρύλλισεν ὁ ἀγροκόμος.

— Μὲ παίρνεις μαζί σου, εἶπεν ἐκείνη, περιβάλλουσα διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὸν τράχηλον αὐτοῦ.

— Ἀφοῦ τὸ θέλῃς ! Σοῦ ἠρνήθην ποτέ τι !

Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρὰ τὴν κακὴν ἐκείνην εἰδησίαν, ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων !

## ΙΕ'

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὴν 4<sup>ην</sup> ὥραν, σκηνὴ ὅλως διάφορος, διεδραματίζετο ἐν οἰκίᾳ τινὶ τῆς ὁδοῦ Πιγᾶλ.

Ἡ οἰκία αὕτη, ἔχουσα τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ὅλως κοινόν, ἔβλεπε πρὸς κῆπον, ἀνήκοντα εἰς τὸ πλησίον μέγαρον καὶ κατεῖχε πέραν πλακοστρώτου αὐλῆς τὰ ἀρχαῖα ἐξαρτήματα τῆς οἰκίας μεταβληθέντα εἰς εὐρύχωρον ἰσόγειον, τοῦ ὁποῦ ὑπέρεκειτο ἐν ἀκόμῃ πάτωμα ὡς συμπλήρωμα αὐτῆς.

Εἰς τὸ παράρτημα τοῦτο ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μικρὰ δωμάτια σπιθαμιαίου πλάτους, ἦσαν τεταγμένα κατὰ σειρὰν ὡς στρατιῶται ἐν παρατάξει, λαμβάνοντα πῶς ἐκ μακροῦ διαδρόμου, καὶ ὁμοιάζοντα πρὸς κελία μὲναστηρίου τινός.

Τὸ ἰσόγειόν του κατωκεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παρὰ οἰκογενείας, ἣτις ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ μᾶλλον παράδοξος καὶ ἡ μᾶλλον θερυβώδης τῶν Παρισίων.

Ἐτελεῖτο ἐκεῖ κυριολεκτικῶς, ἀένναος πανηγυρίς.

Ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας, καὶ πολλάκις ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς πρωῒας, ἠκούοντο θερυβώδεις γέλωτες, ἐγκάρσιοι, βάλς ἢ πόλκα θερυβώδως παιζόμενα καὶ ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὑποδήματα συρόμενα ρυθμικῶς ἐπὶ τοῦ ὁπαέδου, κιθάραι ἢ ρυκανίσματα μανδολίνου, κραυγαὶ χαρᾶς, ἢ καὶ ἀπομιμήσεις φωνῶν, πάντων τῶν ζῶων τῆς ὑψηλίου θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι εὐρίσκεται ἐν θηριοτροφείῳ τινί.

Εἰσερχόμενός τις εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην, ἀφοῦ ἀνήρχετο τὰς τρεῖς μαρμαρίνους βαθμίδας τὰς εἰς αὐτὸ φερούσας, ἠννόει ἀμέσως ποῖον ἦτο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐνοικητορος ἐκείνου, τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδός του.

Καὶ σχεδὸν πάντοτε, αὐτὸν συνήντα τις κατὰ πρῶτον εἰσερχόμενος, μὲ τὴν λευκὴν βλοῦζάν του, τὴν κατάστικτον ὑπὸ ἀργιλώδους γῆς ὡς τοὺς τέκτονας ἐκ τῆς ἀμμοκονίας, κρατοῦντα τὸν κοπέα αὐτοῦ ἀνά

χεῖρας, τὴν κόμην ἀνωρθωμένην ἔχων ὡς τὴν τοῦ ἀκανθοχοίρου, τὸ ὕψος ἐμπνευσμένων καὶ ὄλως προσηλωμένων εἰς τὸ ἔργον του.

Ἦτο γλύπτης.

Ὄνομαζετο Μιχαὴλ Σερβέν· ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχεν ἐγκαλλισθῆ εἰς Παρισίους, διότι ἔπρεπε νὰ γράφεται Σερβίνος, ἐπειδὴ ὁ γλύπτης οὗτος ἦτο Ἰταλὸς καὶ μάλιστα Μιλανέζος.

Ὁ Σερβέν ἦλθεν εἰς Παρισίους πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ὅτε ἦτο ἀκόμῃ νέος.

Ἐκεῖ ἐνουμφεῦθη νεάνιδα τινὰ ἐκ Βατινόλης ὠραίαν ἀλλ' ἀπροικον, Ἐστελλῆν Γουλέτη, ὀνομαζομένην.

Ὁ Μιλανέζος ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐθεντίᾳ αὐτοῦ τὴν μετωνόμασεν Βενεδέττην, διότι τὸ ὄνομα τοῦτο τῷ ἐφαίνετο καλλιτεχνικώτερον.

Ἡ Βενεδέττη ἐκόμισε τῷ συζύγῳ τῆς, τὴν καταστρεπτικὴν μόνον γονιμότητα αὐτῆς !

Ὁ Σερβέν εἶχε πέντε θυγατέρας, τὰς τρεῖς ἀπὸ 18 - 23 ἐτῶν, τὰς δὲ δύο ἄλλας ἀπὸ 10 - 12.

Ἦσαν ὅλοι τοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος· θερυβώδεις, εὐθυμοὶ, ἀκατάστατοι, ἀλλὰ χαριέστατοι !

Ἀληθεῖς βοεμίδες, ἐν Παρισίοις, τῷ τόπῳ τούτῳ, ἔθα εὐρίσκει τις ὅ,τι ζητήσῃ, ὠραῖαι, πνευματώδεις καὶ καλλιτεχνικώταται, μὲ χεῖρας νεραϊδῶν· ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν οὐδέποτε εὐρίσκέ τις καὶ ἐν κᾶν μόνον τάλληρον.

Καὶ ὅμως ὁ Σερβίνος ἐτσακίζετο ἐργαζόμενος καὶ ἐκέρδιζε πολλά.

Ἡ ἀξία του ἐξετιμήθη προσηκόντως, καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ βραβευθῆ ἀνεφέρετο εὐφῆμως τὸ ὄνομά του.

Ἄλλ' ὁποῖον διήγαγε βίον !

Ἡ μήτηρ, χαρίεσσα ἀκόμῃ, λευκὴ μὲ ὄλα τὰ ἐρυθρὰ στίγματα, ἄτινα εἶχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἰσχνὴ ἄνευ ἐλαττωμάτων, ἀγαπῶσα τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἀγαπωμένη παρ' αὐτοῦ πάντοτε, δὲν ἠννόησε ποτὲ πῶς ἔπρεπε νὰ διευθύνῃ τὴν οἰκογενειάν τῆς.

Ἡ Ἐστελλῆ Γουλέτη, ἡ ἐπονομαζομένη Βενεδέττη ἦτο ἀποτρόπαιος οἰκογενειάρχης.

Πέντε λεπτὰ πρὸ τοῦ δειπνοῦ ἠγγύουν πάντες τὶ ἔμελλον νὰ δειπνήσωσι.

Ἡ ὑπῆρτρια ἐζήτηε ἰκοσάκις τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας τῆς καὶ εἰκοσάκις ἐλάμβανε στερεοτύπως τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν :

— Καλὰ, καλὰ, ἔχομεν καιρὸν.

Καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἔδινε καὶ ἔπερνε !

Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ἔπαιζον τὸ λεγόμενον «Πετακτὸν» διαργάνιζον ἕνα τετράχωρον, ἢ ἡτοίμαζον παιγνιδίον τι ταχυδακτυλοφυγικὸν εἰς γωνίαν τινὰ ἢ καὶ ἂν ἀνέστελλον ταῦτα ἐπὶ στιγμὴν τ' ἀνέστελλον ὅπως τονίσωσιν ἐν τεμάχιον μουσικῆς τοῦ Λεοκά, ἢ τὴν δυαδίαν τοῦ Petit Faust, συνωδουμένην ὑπὸ ποιμενικοῦ πλαγιαύλου (φλογέρας) χωρὶς ν' ἀνησυχῶσι διὰ τὸν θόρυβον, ὅστις ἐπροξενεῖτο εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δωματίου.

Ἡ συναυλία ἦτο φοβερά καὶ διήρκει ἐπὶ πολὺ.

Εἰς πᾶν ἄλλο μέρος ὁ θόρυβος αὐτὸς θὰ καθίστατο ἀφορμὴ διαλύσεως τοῦ ἐνοικιαστηρίου, ἀλλ' οἱ Σερβίνοι ἦσαν ἀπομεμο-

ναμένοι ἐν τῇ σκιάδι ἐκείνῃ, καὶ τοῦτο τοῖς ἐπιγνώσει νὰ ζῶσι κατὰ βούλησιν.

Καὶ ὅποια συνομιλίας!

— Πατέρα, ἔλεγεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ μὲ φωνὴν κλαυθμηρὰν, ἔχω ἀνάγκην σανδαλίων.

— Καὶ ἐγώ, πατέρα, θέλω ἓνα ζευγάρι γοβίτσαις, διότι αὐταῖς ποῦ ἔχω μού 'χάλασαν χθὲς τὸ βράδυ 'στὸ χορὸ, τῶν Ρενώλτ, ποῦ διασκεδάσαμε τόσο!

— Πατέρα, ἓνα καινούργιο φόρεμα γιὰ τὸ Θεό! Διότι ἔννοεῖς ὅτι ἔχω τόρα 10 φοραῖς ποῦ φορῶ τὸ ἴδιον καὶ κατήντησαν πλέον νὰ μὲ σημαδεύουν καὶ νὰ μὲ ὀνομάζουν «ὁ πράσινος παππαγάλος»!

Καὶ ὁ ἀτυχῆς πατὴρ τὸν κυπέα κρατῶν εἰς τὴν δεξιάν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν ἀργιλώδη μάζαν, ἀρπάζεται ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ὑπὸ δύο ὠραίων βραχιόνων, οἵτινες τὸν ἀνατρέπουν ἐπὶ τῆς ἐδρας του, οὗτος δὲ ἀποθέτη φίλημα εἰς τὸ μέτωπον τῆς ὠραίας αἰτούσης λέγων:

— Ναί, Μαργαρίτα μου, θὰ ἔχῃς τὸ φορεματάκι του!

— Ναί, μικρά μου Ἰωάννα, θὰ σοῦ πάρωμεν ταῖς γοβίτσαις σου.

— Καὶ σένα, ὠραία μου Τερέζα, θὰ σοῦ παραγγείλωμεν τὰ στηθαλάκια σου!

Καὶ ἤρχιζεν ἐργαζόμενος μετὰ μείζονος δραστηριότητος, ψιθυρίζων:

— Μὰ τὸν σατανᾶ, πρέπει νὰ δώσω αὐτὴν τὴν προτομήν, διότι τὸ ἀσκέρι μου θέλει νὰ τσιμπήσῃ καὶ δὲν ἔχω πλέον πεντάρα!

Καὶ τὸ ἀσκέρι του εἰργάζετο ἐπίσης!

Εἰργάζετο μάλιστα πολὺ, καὶ τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο ἦτο πλήρες ἐκ τῶν ἐργαλείων τῆς ἐργασίας των!

Ὅπου στραφῆ τις ἀπαντᾷ τοιαῦτα καὶ περιπατεῖ μάλιστα ἐπ' αὐτῶν!

Ἐντὸς πηλίνων Φλωρεντινῶν ἀγγείων, εἶναι ἐρριμμένα ἀναμιξ, παραδόξα ἑτερογενῆ ἀντικείμενα, ριζόκονις (πούδρα) πτερὰ μεταχειρισμένα, βελόνας, κλωσταί, μοιραλειφαί, διὰ τὸ πρόσωπον, τεμάχια ταινιῶν, παλαιοὶ πῖλοι, κτένια, καὶ γάζαι πάντων τῶν χρωμάτων.

Καὶ φαίνονται ταῦτα ὡς ἀληθεῖς ὀστεοθῆλαι τετραυσιμένων ριπιδίων! κατακόμβαι ἀνθήων ἐχρωματισμένων, κατωφορεῖαν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν καὶ παλαιῶν σανδαλίων, τὰ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ διορθώσωσιν αἱ ἴδια!

Ἐνίοτε καταλαμβάνοντο ὑπὸ δραστηριότητος πρὸς ἐργασίαν ἐξικνουμένης μέχρι τοῦ ἀπιστεύτου.

Αἱ πένται νεάνιδες, καὶ ἦσαν αὐταὶ διαφόρων χρωμάτων, διότι ἡ πρώτη ἦτο μελάγχρους, αἱ ἄλλαι κατεῖχον πάντας τοὺς βαθμοὺς ἀπὸ τοῦ βαθέως καστανοχρόου μέχρι τοῦ ζωηροτάτου ζανθοῦ χρώματος, καὶ αἱ πέντε λέγομεν, ἕκοπτον, ἔρραπτον ἐπιδιόρθου, ἐδοκίμαζον τὰ φορέματα αὐτῶν.

Καὶ συνέθη πολλὰκις νὰ μεταχειρισθῶσιν ἀγαλμάτια ἀντὶ ἀνδρικήλων πρὸς δοκιμήν!

Καὶ τὸ ἐργαστήριον τοῦ γλύπτου, μετεβάλλετο οὕτως εἰς ἐργαστήριον συρμῶν.

Διότι ἔπρεπε νὰ κατασταθῶσιν ὠραία, διὰ τὸν χορὸν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Διὰ τὰς δεσποινίδας Σερβίνου, ὑπάρχει πάσας τὰς ἐσπέρας χορὸς.

Ἐκτὸς τῆς ἐποχῆς τῶν θαλασσίων λουτρῶν, ὅτε εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐτοιμάσωσι τὰς ἐνδυμασίας τῶν παραλίων μερῶν.

Συχνάζουσι εἰς πάσας τὰς πανηγύρεις, εἰς τὰς τῶν μουσικῶν, εἰς τὰς τῶν ποιητῶν, ὅταν δίδωσι τοιαύτας, εἰς τὰς τῶν συνθετῶν μουσικῆς, εἰς τὰς τῶν κλειδοκυμβαλιστῶν, τῶν ζωγράφων, τῶν συναδέλφων τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἢ καὶ εἰς τὰς τῶν ἰδιωτῶν, ἀλλὰ τοῦτο σπανίως, ἐκτὸς ἐὰν ὁ προσκαλῶν ἦτο πελάτης ὃν ἔπρεπε νὰ περιποιηθῶσι.

Τὰς δὲ ἐσπέρας τὸ θέατρον ἦτο ἡ κυρία ἀπασχόλησις τῆς ἑταιρίας ἐκείνης.

Κατὰ τὸν χειμῶνα μάλιστα περὶ οὐδενὸς ἐφρόντιζον.

Κοινὸς χορὸς ἦτο δι' αὐτὰς εὐχαρίστησις, ἀλλὰ χορὸς μετημφισμένων ἦτο ἀληθῆς παραφορά!

Καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, τὸ πάθος τῆς ἐργασίας ἐξικνεῖτο εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ γλύπτου μετεβάλλετο εἰς κυψέλην.

Δὲν αἰσθάνεται τις τὴν πενίαν του, ὅταν διήλθε τὴν ἐσπέραν χορεύων καὶ μέλλει νὰ χορεύσῃ, πάλιν τὴν προσεχῆ νύκτα!

Καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ συρφετὸς γελᾷ, ἐμπαίζων τὴν πενίαν, ἥτις τὸν ἀναμένει, καὶ δὲν τὴν σκέπτεται πλέον τοῦ τέττιγος, ὅστις ἀδιὰφορεῖ διὰ τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα.

Ἐν τούτοις τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατ' ἐξαιρέσειν κατεγίνοντο εἰς τὸ δεῖπνόν των.

Δὲν ἐδέχοντο διότι εἶχον ζένους, πκτριώτας τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἐδρας τινὸς ἐχούσης τὸ σχῆμα ρωμαϊκῆς κλίνης, ὅποιας βλέπει τις ἐνίοτε ἐν ταῖς τραγωδίαις: εἶδος ἐπιπλοῦ ἀκατονομάστου μετέχοντος τουρκικοῦ διθανίου, ἀνακλίντρου, τῆς ἐδρας καὶ τῆς ἐξοχικῆς κλίνης: ναχηλῆς καὶ πλήρης ἀκηδείας, ἀπέναντι τῆς ἐδρας τοῦ συζύγου τῆς, ἐνῶ αἱ τρεῖς μεγαλύτεραι αὐτῆς θυγατέρες, ἦνων τὴν δραστηριότητα αὐτῶν πρὸς ὠφελιμὸν τινα σκοπὸν.

Ἦσαν ἐπιμελῶς κτενισμέναι, ὀροσεραί, φέρουσαι ἐσθῆτας νέας ἢ μάλλον ἐπιδιόρθωμένας καὶ ἐξωραϊσμένας διὰ νέων ὑφασμάτων, τετριμμένας, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐαρέστους ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν.

Εἶχον διὰ ρακῶν ἐπισκευάσει τοὺς πῖλους των, οἵτινες, φερόμενοι ἐπιχαρίτως, δὲν ἦσαν χμοιροὶ καλαισθησίας, καὶ τούτου συντελεσθέντος, ἐπεχείρησαν νὰ θέσωσιν εἰς τάξιν ὀπωσῶν τὸ ἀκατονομάστον ἐκεῖνο ἐργαστήριον, τὸ μόνον δωμάτιον, τὴν ἀγοράν, οὕτως εἰπεῖν, ἐκείνην, ἐνθα διήρχετο ὁ βίος αὐτῶν.

Ἐπιδιόρθου, ἐμβάλλονον τὰ τεμάχια τῶν ρακῶν ταπήτων, οἵτινες ἐχρησίμευον ὡς παραπετάσματα, καὶ ἔθετον κατὰ σειρὰν τὰ πρότυπα ἐκ γύψου ἢ τὰς προτομάς κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, ἐνῶ ἡ ὑπέρτρια ἐμαγεύρευεν, ὀρεκτικὸν τεμάχιον βοῦου κρέατος, καὶ ἠτοίμαζε τὴν ἀγαπητὴν τοῖς Ἰταλοῖς μακαρονάδαν, τῆς ὅποιας ἡ εὐωδία κατέκλυζε τὴν σκιάδα καὶ ἐξηπλοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς αὐλῆς.

Ὁ Σερβίνος μὲ τὴν ἀκατάβλητον εὐθυμίαν του, κατῆλθε τοῦ σακμίνου, ἐνθα εἰρ-

γάζετο, ἔθεσε τὰς χεῖράς του πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἐξήτασε τὴν προτομήν, ἣν ἐξεργάσατο, προτομήν ἀνδρός, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν εὐχαριστήσεως.

Δὲν εἶναι ἀσχημὴ! ὄχι, δὲν εἶναι ἀσχημὴ! εἶπεν. Ἐὰν ὁ νέος αὐτὸς κύριος δὲν εὐχαρίστηθῆ, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολος! Ἐλα ἐδῶ, Βενεδέττη, ἔλα καὶ σύ, Μαργαρίτα καὶ σεῖς, Τερέζα καὶ Ἰωάννα!

Ἡ Βενεδέττη ἠγέρθη μηχανικῶς ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς κλίνης τῆς, ἂν δύναται νὰ ὀνομασθῆ οὕτως! μετὰ στεναγμοῦ κοπώσεως, αἱ τρεῖς νεάνιδες ὤρμησαν πηδῶσαι ὡς ἀληθεῖς σεισπουγίδες.

— Ἐ! τί λέγετε!

— Εἶναι ὠραῖο, πατέρα, εἶναι ὠραῖο εἶσαι θαυμάσιος ἄνθρωπος!

— Μὰ δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ! ἀλλὰ περὶ τῆς προτομῆς μου.

— Εἶναι ὠραία, πατέρα, μεγαλοπρεπεστάτη!

— Εἶναι καλὸ τὸ πρωτότυπον, εἶπεν ὁ Σερβίνος μετριοφρόνως, καὶ διὰ τοῦτο ἐπέτυχε τόσον ὠραία, καὶ ἐλπίζω νὰ κάμω καὶ ἄλλας. Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς εἶναι πολὺ καλὸς κύριος.

Καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας αὐτοῦ μετὰ ζωηρότητος.

— Ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλύ; εἶναι χαριέστατος ἄνθρωπος, εἶπεν ἡ Τερέζα, ἡ δευτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ Σερβίνου, πόσον ἤθελα νὰ πάρω ἄνδρα καθὼς αὐτόν!

— Δυστυχῆς Τερέζα! ποῖον ὄνειρον! εἶπεν ἡ πρωτότοκος, ἥτις εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος κατέστη ἐρυθρὰ ὡς μῆκων.

Νυμφευομένη αὐτὸν θὰ εἶχον πλοῦτη, πολυτέλειαν, ἀμάξας, μέγαρον! μὰ γιὰ σκέψου το καλὰ!

— Ψάξε νὰ τὸ ἐπιτύχῃς! εἶπεν ἡ μικροτέρα θέτουσα τὸν ἀντίχειρα ἐπὶ τῆς ρινὸς καὶ κινούσα τοὺς δακτύλους, εἰς ἐνδειξιν μυκτηρισμοῦ: πάει ὁ καιρὸς ποῦ οἱ πρίγκηπες ἔπερναν βοσκοπούλαις!

— Ἐ, καλὰ! περνοῦμε καὶ χωρὶς αὐτόν!

— Καὶ θὰ ζήσωμεν καλὰ μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ὁ πατὴρ, ἐνῶ ἡ Βενεδέττη ἐξαντληθεῖσα ἐκ τοῦ κόπου, ἐπανεπίπτεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς— ἂν ἦτο ἐκεῖνο ἀνακλίντρον!— ὁ πρίγκηψ ὑπεσχέθη νὰ μοὶ προμηθεύσῃ ἐργασίαν καὶ κατὰ πρῶτον, θὰ κάμω τὰς κεφαλὰς τῶν φίλων του, τῆς μαρκησίας δηλαδή Ἀρτάν καὶ τοῦ νεαροῦ μαρκησίου καὶ δὲν θὰ λείψῃ νὰ μοὺ τοὺς φέρῃ, καὶ ἄλλους ἀκόμη! ἀλλὰ πρὸ πάντων, θὰ μοὺ φέρῃ τὸν βαρόνον Ροζενδάλ.

Καὶ ἔτριψεν ἐκ νέου τὰς χεῖράς του μὲχρις ἀπολεπίσεως αὐτῶν.

— Θὰ ἦτο ἀληθῆς θρίαμβος! Εἰς Ροζενδάλ! Φαντασθῆτε ν' ἀναγινώσκῃ τις εἰς τὴν βίβλον τῆς ἐκθέσεως τῶν καλῶν τεχνῶν «Μιχαὴλ Σερβίνος», «Προτομὴ τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ!» Οὐμ! τί θόρυβος! τότε νὰ ἰδῆς!

Αἴφνης διεκόπη.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

# ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΞΟΥΡΓ

## ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

### Ο εξελασμός.

[Συνέχεια]

— Φθάνει, φθάνει! ανέκραξε· μη προσθέτης τὴν ὕβριν εἰς τὸ ψεῦδος.

Τὸ βλέμμα τοῦ ὑποκόμητος ἀπήστραψε.

— Λοιπόν, ἐπανελάβην ἡ νεαρά γυνὴ μετὰ τρεμουσῆς φωνῆς, εἰδείχθη ἀρκούντως θρασὺς καὶ ἄθλιος διὰ τὸ πιστεῦσθαι ὅτι θὰ ἐνέδιδον εἰς τὰς δολοπλοκίας σου διὰ τὸ μὲ καταστήσῃς ἔνοχον τῶν αἰσχροῦν σου πράξεων, τὰς ὁποίας διανοεῖσαι νὰ ἐκτελέσῃς! Ἔλα, ἔλα, κύριε, ἐσκέφθη πρᾶγματι σπουδαίως ὅτι θὰ ἐγράφοι καὶ θὰ ὑπέγραφοι παρεομίαν ἐπιστολὴν;

— Ναί.

— Τότε, κύριε, εἶσαι τρελλός! Ἐννοεῖς; εἶσαι τρελλός!

— Εὐαρεστήσου νὰ πιστεῦσθαι ἐξεναντίας ὅτι ἔχω ὄλον τὸ λογικόν μου.

— Λοιπόν, ὑποκόμη Σανζάκ, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ ἦσο τόσο ἄθλιος! Γνωρίζω πρὸ πολλοῦ ὅτι οὔτε καρδίαν, οὔτε χρηστότητα ἔχεις, ὅτι εἶσαι ὁ μηδαμινώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ σήμερον ἀνακαλύπτω ὅτι ἡ ἀχρειότης σου ἐξισούται πρὸς τὴν ὑποκρισίαν σου!

— Κυρία!... εἶπεν ὁ ὑποκόμης μὲ βραγχυὴν καὶ πεπνυγμένην φωνήν.

— Ἔλα λοιπόν! βλέπω ὅτι ἡ λύσσα σου ἐξαπτεται· δεῖξου τέλος πάντων ὁποῖος εἶσαι... Κάτω τὸ προσωπεῖον, κάτω τὸ προσωπεῖον!

— Ἀπατᾶσαι, Ἐλένη, ἀνταπήνησε κρατῶν ἐκυτοῦ· δὲν μὲ ταράσσει ὁ θυμὸς σου, ἀλλ' εἶμαι μόνον λίαν συγκεχυμένος, διότι σὲ βλέπω ν' ἀνταποκρίνεσαι τόσο κακῶς εἰς τὰς προθέσεις μου. Εἶναι τραχεῖς καὶ σκληροὶ οἱ λόγοι σου, ἀλλ' ἀδιάφορον, τοὺς συγχωρῶ· ἐρχόμενοι ἀπὸ σὲ δὲν δύναται νὰ μὲ πειράξουν· εἶμαι ἡσυχος καὶ θὰ μείνω τοιοῦτος.

— Ω! ἐννοῶ... δὲν εἶναι τόσο εὐκόλον, ὅσον νομίζεις, νὰ μὲ ἀπατήσῃς; ἤξεύρω τί σημαίνει καὶ τί κρύπτει ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἡρεμία σου αὐτή. Αἰσθάνεσαι δύναμιν, διότι ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εἰς τὴν ἐξουσίαν σου... Ἔλα, εὐθὺς ἐνόησα ὅτι ἐνέπεσα εἰς παγίδα... Πρὸ τοῦ εἰσελθῆναι εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, παρετήρησα τὴν ἀπομόνωσίν της, τὴν ἀπαίσιαν της ὄψιν, καὶ ἡ καρδία μου ἐκλαυσε προαισθανθεῖσα τί μὲ ἀνέμενεν. Ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὴν διακρίσιν σου. Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἀσθενής, ὡς ἄλλοτε, γυνή, ἡ καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ κινδύνου· ἡ δυστυχία μου μὲ ἔκαμεν ὥστε νὰ δύναμαι ν' ἀνθίσταμαι κατὰ τῶν δοκιμασιῶν, ἔχω δ' ἀρκετὴν δύναμιν ν' ἀντιπαλαίσω κατὰ σοῦ, προκειμένου νὰ ὑπερασπίσω τὴν θυγατέρα

μου. Ἐὰν δὲν τὸ ἤξεύρεις, κύριε Σανζάκ, σοὶ τὸ λέγω διὰ τὸ μάθησις τί ἐστὶ μήτηρ ὑπερκασιζούσα τὸ τέκνον της.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα περιττά. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε σὺ καὶ ἡ κόρη σου;

— Βεβαίως δὲν θέλεις νὰ μὰς δολοφονήσῃς, διότι αὐτὸ δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰ αἰσχρὰ σχέδιά σου, ἀλλ' ὑπάρχουν ἄλλαι ἀτιμίαι εἰς αὐτάς. Παρατήρησε· αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἡ φρικώδης, τὴν ὁποίαν ἠθέλησες νὰ γράψω, ὑπάρχει ἐκεῖ, ὡς αἰχμὴ ἐγχειριδίου ἐπὶ τοῦ στήθους μου! Μὲ ἀπειλεῖ καὶ ἐγειρεται ἐναντίον μου ὡς φοβερός κίνδυνος καὶ μοὶ λέγει ὅτι ὀφείλω νὰ περιμένω τὰ πάντα. Ὅλον τὸ σχέδιόν σου συγκεντρῶται εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν· αἱ ὀλίγαι αὐτῆς γραμμαὶ εἶναι ἡ βᾶσις καὶ ὁ ἄξων τῶν καταχθονίων δολοπλοκιῶν σου. Καὶ ἐνόμισες καὶ τίς οἶδε, ἐλπίζεις ἴσως ἀκόμη ὅτι θὰ γράψω παρομοίαν ἐπιστολὴν!

— Τὸ ἐλπίζω.

— Ἐπρεπε νὰ ἦμαι ὡς σὺ ἄτιμος, ἢ νὰ ἔχω δλωσδιόλου πράξειν τὸ λογικόν καὶ τὴν συνειδησὶν τῶν πράξεών μου, ἐνεκα τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς φρίκης τὴν ὁποίαν μοὶ ἐμπνέεις... Ἄλλ' ὄχι, θὰ ἔχω τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῶ εἰς τὰς φοβεράς δοκιμασίας, αἱ ὁποῖαι μὲ περιμένουν. Εἶμαι ἐτοιμὴ εἰς ὅλας τὰς θυσίας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς μου, καὶ θ' ἀνεχθῶ τὰς βασάνους, τὰς ὁποίας θὰ ἐφεύρισκες, ὁποιαοῦν ποτε καὶ ἂν ἦναι. Ναί, δύνασαι νὰ χύσῃς τὸ αἷμά μου ρανίδα πρὸς ρανίδα, ν' ἀποσπάσῃς τὴν καρδίαν μου, νὰ μὲ φονεύσῃς, ἀλλὰ συνένοχόν σου δὲν θὰ μὲ κάμῃς πλέον ποτέ, ὄχι!

Ἐνδέχεται νὰ ἦναι καλὴ ἡ συμβουλή σου, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ἰσχυρίζεσο ὅτι ἦμην τρελλός, βλέπω ὁμῶς τώρα ὅτι ἀληθῶς τρελλὴ εἶσαι σὺ!

Ἡ νεαρά γυνὴ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ φλογερὸν βλέμμα.

— Ὅχι, ὄχι, ἐπανελάβε, δὲν σὲ φοβοῦμαι, σὲ ἀψήφω... καὶ ἔπειτα γνωρίζω ὅλας τὰς θλίψεις καὶ δὲν δύνασαι νὰ μὲ κάμῃς νὰ ὑποφέρω περισσώτερον τῶν ὅσα ὑπέφερα!

— Τὸ πιστεύεις; εἶπεν ὑποκόπως ὁ ὑποκόμης, ἐνῶ τὸ συνεσταλμένον αὐτοῦ πρόσωπον ἐλάμβανε βδελυρὰν ἐκφρασίν.

— Ναί, τὸ πιστεύω... Ποῦ εἶσαι; σὲ προκαλῶ νὰ μοῦ προξενήσῃς ζωηρότεραν θλίψιν, μεγαλύτερον πόνον ἐκείνου τὸν ὁποῖον μοῦ ἐπροξενήσῃς πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἐπεισθὴν ὅτι ἤλπισες ἐπὶ τῆς εὐπειθείας μου, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν θυγατέρα μου, ἐπὶ τοῦ τρόμου μου, καὶ ἀγνωῶ καὶ ἐπὶ τίνος ἄλλου, διὰ τὸ νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ γράψω καὶ ὑπογράψω τὴν τερατώδη ἐκείνην ἐπιστολὴν!... Ὑποκόμη Σανζάκ, μοὶ προσήψας τὴν θανασιμωτάτην τῶν ὕβρεων, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ εἴπῃ πρὸς γυναῖκα, ἀφοῦ μὲ ἔκριες ἀξίαν σοῦ, ταπεινώσας με μέχρι σοῦ καὶ νομίσας με ἰκανὴν τοιαύτης ἀνανδρίας.

Ὁ ἄθλιος ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους.

— Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦναι τοῦτο ὕβριστικόν, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα μετὰ φ-

βεράς περιφρονητέως καὶ σχεδὸν τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνουσα, δὲν θέλω νὰ δώσω σημασίαν ὅτι παρὰ σοῦ προέρχεται δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὕβριστικόν δι' ἐμέ.

Ἐνδέχεται νὰ ἦναι καλὴ ἡ συμβουλή σου, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Κύριε ὑποκόμη, ἐπανελάβην ἡ κόμησσα μεταβαλοῦσα τόνον, ὁ καιρὸς παρέρχεται καὶ ἡ νύξ δὲν θὰ βραδύνη. Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν καλὴν συμβουλήν;

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ἄνοιξον τὴν θύραν αὐτὴν, ἀπόδος μοι τὴν θυγατέρα μου καὶ ἄφες με νὰ ἀναχωρήσω τῆς οἰκίας αὐτῆς.

Ἐπρὸς καὶ νευρώδης γέλωσ διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ ὑποκόμητος.

— Κύριε Σανζάκ, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, μὴ προχωρήσῃς περικτέρω, εἶναι καιρὸς νὰ σταματήσῃς, καὶ σταμάτησον... Ἄφες με νὰ λάβω τὴν θυγατέρα μου· θὰ τὴν φέρω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της, καὶ σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι ὁ κόμης δὲν θὰ μάθῃ ποσῶς τί συνέβη, δὲν θὰ εἶπω τίποτε καὶ δὲν θὰ γνωρίζῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεπειράθησθε κατὰ τῆς εὐδαιμονίας της, κατὰ τῆς ἡσυχίας της. Ἄγνωῶ τί ἐπερίμενες καὶ τί ἠλπίζεις καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω· ἀλλὰ οἱ ὑπολογισμοὶ σου ὅλοι ἐματαιώθησαν καὶ τὸ σχέδιόν σου ἀπέτυχεν.

— Ἐνδέχεται νὰ ἦναι καλὴ ἡ συμβουλή σου, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Πρόσεξε, κύριε, πρόσεξε! παίζεις φοβερόν παιγνίδιον.

— Τὸ ἤξεύρω.

— Ἐνδέχεται σήμερον ἀκόμη νὰ ἦσαι βέβηκος περὶ τῆς ἀτιμωρησίας, ἀλλ' αὐρίον θὰ ἦναι ἴσως λίαν ἀργά.

— Ὅχι, ἔλα.

— Καὶ ἐὰν ἐνίοτε διαφεύγει τις τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων, ἡ δικαιοσύνη ὁμῶς τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε ἀπειλητικὴ... ἀδυσώπητος.

— Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχει Θεός, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι πεπεισμένος, δὲν φροντίζει περὶ τῶν μικρῶν πράξεών μας· ἄλλως τε θὰ εἶχε μεγάλην ἀσχολίαν ἐὰν ἔπρεπε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ κρίνῃ ὅτι συμβαίνει εἰς τὸν κόσμον. Ἐπειδὴ μὲ γνωρίζεις τοσοῦτον καλῶς, ἐξηκολούθησε σκυθρωπῶς, ἐπειδὴ ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι ἰκανὸς ὅλα νὰ τὰ πράξω, ὅτι εἶμαι ἰκανὸς νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσω, θὰ ἔχῃς τὴν βεβηκίότητα ὅτι δὲν θὰ παραιτήσω τὰ σχέδιά μου, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐξηκολούθησω αὐτὰ μέχρι τέλους!

— Δὲν θὰ ἐπιτύχῃς! Ὁ Θεός, εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποίου δὲν πιστεύεις, ὁ Θεός, ὁ παντοδύναμος, θὰ ὑπερκασιζῇ τοὺς ἀθώους, τοὺς ὁποίους θέλεις νὰ πληξῇς! Καὶ νὰ σοὶ εἶπω, ὑποκόμη Σανζάκ, τόσο μεγάλην ἔχω πρὸς τὸν Θεὸν πεποιθήσιν, ὥστε λογίζομαι εὐτυχῆ, διότι ἐνέπεσα εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐστησες... Ἐὰν ἦμ' ἐδῶ, αὐτὸ συμβαίνει ὄχι διότι θριαμβεῖ ὁ δόλος σου, ἀλλὰ διότι αὐτὴ εἶναι ἡθέλησις τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ παραφορᾶς:

— Ἄ! κατὶ μοῦ λέγει ὅτι Αὐτὸς εἰς τὰς ἀνεξερευνητάς Αὐτοῦ βουλὰς ἠθέλησε νὰ πλησιάσω πρὸς τὸ τέκνον μου! Δὲν θὰ

ἐπιτύχης, κύριε Σανζάκ ! Ὁ Θεὸς ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ἡμῶν, ὁ Θεὸς μᾶς περιφρουρεῖ ! ὅλα τὰ σχέδιά σου θὰ διαλυθῶσιν ὡς ἰστός ἀράχνης, καὶ θὰ καταποντισθῆς μετ' αὐτῶν ἐν τὸς τοῦ κρηνοῦ τούτου !

— Ἀμήν ! ὑπέλαβε σαρκᾶζων ὁ ὑποκόμης.

— Τέλος τί ζητεῖς ;

— Τὸ εἶπον ἤδη.

— Θέλεις νὰ βασανίσῃς ἀθώους, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ !

— Ὁ θὰ περιμείνω τὸν κατακρημνισμόν, τὸν ὅποιον προεφῆτευσες.

— Εἶσαι λοιπὸν ὁ ἀγενέστερος, ὁ βδελυρώτερος τῶν ἀνθρώπων !

— Ἄ ! ἐξαντλεῖς τὴν ὑπομονὴν μου ἐπὶ τέλους ! ἀνεκράξῃς μετὰ τρεμούσης ὑπὸ τῆς ὀργῆς φωνῆς, ἀρκοῦν αἱ ὕβρεις, ἀρκοῦν !

— Ἦθελα νὰ ἤξεύρω καὶ ἄλλας διὰ νὰ σοῦ τὰς ρίψω κατὰ πρόσωπον ! Ἀλλὰ σοῦ λέγω καὶ πάλιν ὅτι εἶσαι ἀνανδρὸς, ἄτιμος !

— Ἐλπίζω ὅτι ἐφθασες αὐτὴν τὴν φερόν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος.

— Ἄ ! μὲ τρομάζεις, καὶ δὲν ἤξεύρω ἐὰν μοῦ προξενεῖς περισσοτέραν φρίκην ἢ ἀηθρίαν.

Ὁ ὑποκόμης ἐκάγχασε πάλιν, ὁ δὲ καγχασμὸς αὐτοῦ ἦτο τόσοσ φοβερός, ὥστε ἡ κόμησσα ἀνερίγησε σύσσωμος καὶ ἤσθάνθη ἀνορθοιμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς.

Μετὰ βραχείαν δὲ σιωπὴν ἐπανέλαβε :

— Τώρα ποῦ σὲ ἀφῆκα νὰ εἶπῃς ὅτι ἠθέλησες, ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μ' ἐνδιαφέρει. Θέλεις νὰ κάμῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλω, καί, ἤ ὄχι ;

— Δὲν καταδέχομαι νὰ σοῦ ἀποκριθῶ, ἀνταπήντησεν ἡ κόμησσα μετ' ὑπερηφάνου ἀποστροφῆς.

— Ἔστω. Ἐνόησες πολὺ καλὰ ὅτι εἶσθε ἐδῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου σὺ καὶ ἡ θυγάτηρ σου καὶ ὅτι ἠμπορῶ νὰ σὰς κάμω ὅ,τι θέλω. Ὁ θὰ ἐξαφανίσεσθε καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη διὰ παντός. Καὶ θὰ ἠκούετο μὲν τὸ γεγονός καὶ αἱ φλυαρίαι τῶν ἐφημερίδων θὰ ἐδημοσιεύοντο εἰς τὰς στήλας των, ἀλλὰ θὰ ἔμενε μυστήριον, τὸ ὅποιον δὲν θ' ἀπεκάλυπτον οἱ τοῖχοι οὗτοι. Δι' αὐτὸ ἔλαβον τὰς προφυλάξεις μου. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτου τώρα· σοῦ εἶπον τὰ σχέδια καὶ τὸν σκοπὸν μου, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἐπιδιώξω ἀντὶ πάσης θυσίας. Χωρὶς δὲ νὰ δεσμευθῆς πολὺ, διότι τέλος θὰ ἦσαι ἐλευθέρη νὰ φυλάξῃς ἢ ὄχι τὴν ὑπόσχεσίν σου, προσφέρωμαι καὶ πάλιν νὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν θυγάτηρα σου· ἀλλὰ σὺ δὲν θέλεις τίποτε ν' ἀκούσης. Ἀκουσόν με λοιπὸν. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μοῦ ἀποποιεῖσαι, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν θέλεις νὰ κάμῃς μετὰ προθυμίας, θὰ τὸ ἐπιτύχω διὰ τῆς βίας.

— Ποτέ ! ποτέ ! ἀνεφώνησεν ἡ κόμησσα.

— Ὁ θὰ τὸ ἴδωμεν αὐτό.

— Ἔλα, κύριε ὑποκόμης, ἀνταπήντησε μετὰ τόνου ἐσχάτης περιφρονησεως· εἶπέ μοι γρήγορα τί ἐπενόησεν ἡ φαντασία σου διὰ νὰ βασανίσῃς μητέραν καὶ κόρην.

— Διὰ νὰ βασανίσῃς ὄχι, ἀλλὰ διὰ νὰ καταβάλλω τὴν ἀντίστασίν σου. Ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, διότι τὴν αὐρινὴν ἡμέραν

θὰ μεταχειρισθῶ διὰ νὰ κάμω τὰς προσκλήσεις μου, θὰ δώσω ἐδῶ μικρὰν ἑορτήν. Ὁ θὰ προσκαλέσω μερικοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκλέξω ἀπὸ τὸν συρφετὸν τῶν ἀσώτων καὶ τῶν οἰνοποτῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους βρῖθουσιν οἱ Παρίσιοι· τοὺς γνωρίζω αὐτούς, διότι τοὺς εἶδα νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν. Οὔτε πιστεύουν εἰς τίποτε, οὔτε σέβονται τίποτε. Σὺ θὰ ἦσαι εἰς τὴν ἑορτήν, ὄχι ὁμῶς ἐν μέσῳ αὐτῶν, διότι ἔχω πολὺν σεβασμὸν εἰς τὸ ἄτομόν σου, ἀλλ' ἄρκετὰ πλησίον διὰ νὰ ἠμπορῆς νὰ τοὺς ἀκούης· αὐτὸ δὲ θὰ σὲ κάμῃ νὰ σχηματίσης ἰδέαν περὶ κόσμου, τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζεις, καὶ θὰ ἦναι διὰ σὲ ἀντικείμενον μελέτης.

» Περιττὸν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι θὰ πιοῦν πολὺ — καὶ ἐδῶ εὐρίσκονται ἀκόμη κάμμια ἑκατοστὴ μπότιλιας ἐξαίρετο κρασί — καὶ ὅταν θερμανθῶν τὰ κεφάλια ἀπὸ τὴν μέθην καὶ ἡ ἑορτὴ καταντήσῃ ὄργιον, θ' ἀπαιτήσουν τότε χωρὶς ἄλλο οἱ προσκεκλημένοι μου μίαν ἐκπληξίν, τὴν ὁποίαν τοῖς ὑπεσχέθηην.

» Τότε, ἐὰν δὲν καταβάλλω τὴν ἐπιμονὴν σου, ἐὰν ἐξακολουθήσης ἀκόμη ν' ἀρνηθῆσαι ὅ,τι σοῦ ζητῶ, θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, καὶ οἱ προσκεκλημένοι μου θὰ ἔχωσι τὴν ἐκπληξίν των. Ὁ θὰ τοὺς παρουσιάσω τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.»

— Ὡ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα μετὰ πεπιγμένης φωνῆς.

Ὁ ὑποκόμης ἐπανέλαβε μετ' ἀπεχθοῦς μειδιήματος :

— Ἀπὸ τώρα φαντάζεσαι τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον θὰ κάμῃ ἐμφάνισις τῆς θυγατρὸς σου. Ἀφίνω τὴν σκηνὴν αὐτὴν καὶ φθάνω εἰς τὴν δευτέραν. Ὁ θὰ πέσῃ κληρὸς καὶ θὰ δοθῇ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος λάχει αὐτὴν. . . Ρίπτω τὴν αὐλαίαν ἐπὶ τῆς τρίτης καὶ τελευταίας σκηνῆς, ἥτις θὰ συμβῇ εἰς τὰ παρασκήνια.

Ἡ κόμησσα μὲ συνεσταλμένον καὶ ὠχρὸν ὡς νεκροῦ πρόσωπον ἔμεινε ἀκίνητος, ὡς ἂν εἶ εἶχε γαλιθανισθῆ· ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπερμέτρως ἀνεωγμένων ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐξεπέμποντο ἀεννάως λάμψεις.

Ἀφῆνης ἔχουσα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὑποκόμητος τὸ ἐντρομόν αὐτῆς βλέμμα ἔκυψε σταθεῖσα ἐπὶ τῶν ποδῶν, ὡς ἂν εἶ ἐμελλε νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ ἀθλίου, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησε μέχρι τέλους τοῦ δωματίου.

— Φρίκη ! φρίκη ! εἶπε μετὰ βραγχῆς φωνῆς.

— Ἠξεύρεις ποῖαν σημασίαν ἔχουν οἱ λόγοι μου, εἶπεν ὁ ὑποκόμης· τώρα θέλεις ;

— Ὁχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ μετ' ἀγρίας ἐνεργητικότητος ἀνεγερθεῖσα.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μετὰ σπουδῆς.

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό ! ἀνεκράξεν ἀσθμαίνουσα. Ὅσον καὶ ἂν ἦσαι αἰσχροῦς, δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ πράξῃς καὶ τὸ ἀχαρᾶ κτήριστον αὐτὸ κακούργημα !..

— Εἶπον ὅτι ἀπέναντι οὐδενὸς θὰ ὀπισθοχωρήσω καὶ ὅτι θὰ καταντήσω μέχρι τέλους.

— Τέρας ! τέρας ! ἀνεκράξεν ἡ ἀτυχῆς μητέρα ἐντρομος. . . Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον, δὲν εἶναι ποτέ δυνατόν νὰ γείνη αὐτό, ἐπανέλαβεν ἐκτὸς ἑαυτῆς. Δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός, εἶναι φρικῶδες ! Ὁχι, προ-

τοῦ τὸ ἀποτολμήτης, θὰ καταρρίψῃ τοὺς κερανοὺς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἢ θ' ἀνοίξῃ τὴν γῆν πρὸ τῶν ποδῶν σου διὰ νὰ σὲ καταπίῃ !

Καὶ σιωπήσασα πρὸς στιγμὴν, ἐν' ἀναπνεύσει, ἐξηκολούθησεν εἶτα :

— Τι ! σὺ, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἐφαντάσθης τὴν τερατωδίαν αὐτὴν διὰ νὰ μὲ βασανίσῃς ; Ἀλλὰ ποῖα λοιπὸν δηλητηριώδης ὕλη ἀπελίθωσε τὴν ψυχὴν σου ! Οὔτε εἰς τὰς ἀγνώστους χώρας τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει βάρβαρος καὶ ἄγριος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἠδύνατο κἂν νὰ σκεφθῇ τοιοῦτον φρικῶδες πρᾶγμα ! Ἄθλιε, ἀθλιε ! δὲν εἶσαι πλέον ἄνθρωπος, εἶσαι τέρας, εἶσαι θηρίον !

Ὁ ὑποκόμης ἤκουεν αὐτὴν τρέμων ὑπ' ὀργῆς καὶ ἐγέλα τρίζων τοὺς ὀδόντας.

Ἡ κόμησσα οὐδὲ κἂν ἐφαντάσθη νὰ διεγείρῃ αὐτῷ αἰσθημᾶ τι οἴκτου, καθόσον ἠσθάνετο αἴσχος νὰ κατέλθῃ μέχρις αὐτοῦ. τὸ πᾶν θὰ ἐξάνιστατο ἐν αὐτῇ, ἐὰν καὶ μόνον ἐδείκνυεν αὐτῷ ἀδυναμίαν, ἀλλως δὲ ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ ἦτο περιττὸν τούτο, καὶ ἠσθάνετο ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ ἀθλίου ἐπιδικώμενος σκοπὸς ἦτο νὰ κορέσῃ τὸ θανάσιμον μῖσος, ὅπερ συνέλαβε κατὰ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Ἀφῆνης ἐξώρμησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ μικροῦ πύργου κραυγάζουσα ὅλαις δυνάμεσι.

— Τὴν θυγάτηρα μου ! τὴν θυγάτηρα μου !

Ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσεν ἀκίνητος προσηλωσάσα τὸ οὖς, ἀλλ' ἐτέρωθεν τῆς παχείας θύρας, οὐδεὶς ἠκούσθη θόρυβος καὶ ἡ φωνὴ τῆς Χρυσχυγῆς δὲν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἑαυτῆς.

Τότε δ' ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς ὀγκώδους θύρας, ἔκρουσεν αὐτὴν πάσαις δυνάμεσι διὰ τῶν πυγμῶν καὶ ἔνυσσε τὰ σανιδώματα καταστρέφουσα τοὺς ὄνυχας.

Ἐνοουσα δὲ ὅτι πάσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῆς ἀπέβαινον εἰς μάτην, διενόηθη αἰφνης νὰ διαφύγῃ τὸν ἐχθρὸν τῆς τρεπομένη εἰς φυγὴν, ἐὰν δ' ἐπετύγχανε, θὰ ἐσταμάτα εἰς τὸν πρῶτον κατακρημνισμένον τόπον, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν καὶ προστασίαν, καὶ θὰ ἐπανήρχετο πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς θυγατρὸς τῆς !

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἐὰν ἦτο δυνατόν ἢ μὴ ὅ,τι ἐμελλε ν' ἀποπειραθῇ, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἣν ἐπρόφθασε μὲν ν' ἀνοίξῃ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς, διότι ὁ ὑποκόμης, ὅστις παρηκολούθει πᾶσαν αὐτῆς κίνησιν, τὴν συνέλαβεν εὐθὺς.

Ἡ κόμησσα ἀντεπάλαψε μανιωδῶς κτυπῶσα αὐτὸν πανταχοῦ ὅπου ἠδύνατο καὶ ὅπως ἠδύνατο, διὰ τῶν ποδῶν καὶ διὰ τῶν χειρῶν· ἀλλ' ἐκεῖνος συνεῖχεν αὐτὴν ἰσχυρῶς· αἱ χεῖρές του ἦσαν στερεὰ δεσμὰ καὶ ἀδύνατον τῇ ἀπέβαινε ν' ἀπαλλαγῇ.

— Θέλεις νὰ γράψῃς ; εἶπε βαρυφώνως.

— Ἄνανδρε, ἄνανδρε ! ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ.

— Λοιπὸν σὺ τὸ ἠθέλησες !

Καὶ ἐπανέλαβε μετὰ ἰσχυροτέρας φωνῆς :

— Ἐλάτε σεῖς ἐμεῖ !

Ἠκούσθη θύρουβος βαρέων βημάτων καὶ δύο ἄνδρες ἐφανερίσθησαν.

— Φυλάττω ἐδῶ τὴν κυρίαν, εἶπε μέχρι νεωτέρας διαταγῆς· φέρετέ την εἰς τὸ δω-

μάτιον τοῦ Πύργου τῶν Κυριῶν, τὸ ὁποῖον ἤτοιμάσθη ἐπίτηδες.

Ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν καὶ τὰς κραυγὰς τῆς κομῆσης ἔστυραν αὐτὴν εἰς τὸν Πύργον τῶν Κυριῶν, καὶ ἐπέκλεισαν αὐτὴν ἐν δεσμοτηρίῳ ὁμοίῳ ἐκείνῳ ἐνθα ἦτο πεφυλακισμένη ἡ Χρυσουγῆ.

## ΙΘ'

Οἱ δολοφόνου.

Τῆ αὐτῇ ἐσπέρα οἱ δύο τοῦ ὑποκόμητος συνένεχοι ἐγκαταλιπόντες τὸν κύριον αὐτῶν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἰριδος ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, ἐνθα εἶχον νέαν ἐντολὴν νὰ ἐκτελέσωσι.

Περὶ ταύτης εἶχον λάβει σπουδαιοτάτας ὁδηγίας, ἐμελλον δὲ νὰ ἐνεργήσωσι μετὰ μεγίστης περισκέψεως, καθόσον βέβαια τὸ σπουδαιότερον ἦτο νὰ ἐπιτύχωσι καὶ νὰ μὴ ριψοκονδνεύσωσι καὶ ἀνησυχηθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Ἦφειλον ἐν ὑπομονῇ νὰ περιμείνωσι τὴν καταλληλοτάτην εὐκαιρίαν, ἣτις θὰ ἐπαρουσιαζέτο ἐπὶ τέλος ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, χρονικοῦ διαστήματος ὕπερ ὠρίσθη αὐτοῖς.

Περὶ τὸν δ' εἶπεν ὅτι ἀνταμοιβὴν ὑπερέτεραν πάσης προσδοκίας ὑπεσχέθη ὁ ὑποκόμης ἐκάστῳ αὐτῶν.

Τῆ ἐπιούσῃ ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης, ἀμφοτέροι ἀγνώριστοι, ἐνήδρευον ἐν ἀποστάσει ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπ' ἀλλήλων ἐν τῇ ὁδῷ Ροσέ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 53 θύρας τῆς εἰσόδου.

Ὁ Λόρυ ἐφόρει στολὴν θεράποντος, πλουσίας οἰκίας, ὁ δὲ Κολίβρης ἀχθοφόρου, ἐκ Σαβοΐας ἢ Ὠβερπέν, ἐξ ἐκείνων, οὓς συναντᾷ τις ἐν ταῖς γωνίαις τῶν ὁδῶν, ἀναμένοντας νὰ παρουσιασθῇ ἐργασία τις.

Περὶ τὴν πρώτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ὁ κόμης Δελασέρ προσεκάλεσε τὸν Θεόδωρον, τῷ ἐνεχείρησεν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε γράψει τότε, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν κομίσῃ παραχρῆμα εἰς τῆς μαρκησίας Δεμομπεραί.

Ὁ Θεόδωρος ὑπήκουσε μετὰ σπουδῆς τῷ κυρίῳ αὐτοῦ.

Ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης εἶδον αὐτὸν ἐξεληθόντα καὶ καταβάντα ταχέως τὴν ὁδὸν Ροσέ, εὐθύς δ' ὡς διέβη αὐτὴν ὁ Θεόδωρος καὶ ἐγένετο ἄφαντος, ὁ Λόρυ ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ προσεποιήθη ὅτι ἀπομασσεῖ τὸ μέτωπον.

Ἦτο σύνθημα τοῦτο, ὁ δὲ Κολίβρης ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἴστατο προχωρῶν πρὸς τὸν σύντροφόν του.

Μετὰ μικρὸν ἀμφοτέροι ἴσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Ὁ ὑπηρετῆς ἐβγήκε ἐξω, εἶπεν ὁ Λόρυ χαμηλοφώνως, καὶ διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐννοήσουν οἱ διαβάται, νομίζω ὅτι ἡ στιγμὴ ἐφθασεν.

— Ἐὰν ὁμως πηγαίνει εἰς τὸ βουλευθῆρον Ἄουσμαν, δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἦμποροῦμεν πάντα νὰ λογαριασώμεν ὅτι θὰ κάμῃ μιστὴ ὥρα.

— Ἐπάνω κάτω.

— Λοιπὸν ἔχομεν καιρὸν.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ περιμείνωμεν αὔριον.

— Δὲν ἤξεύρομεν ὁμως, ἐὰν αὔριον θὰ μᾶς παρουσιασθῇ εὐκαιρία.

— Ἐχομεν καιρὸν καὶ μεθαὔριον.

— Πές λοιπὸν καλλίτερα ὅτι φοβᾶσαι!

— Ἐγώ; καθόλου.

— Τότε λοιπὸν ἔλα καὶ ἄς μὴ χάνωμεν πολῦτιμον καιρὸν.

— Εἶσαι ἀποφασισμένος;

— Ὡς βλέπεις!

— Ἐμπρὸς λοιπὸν.

Καὶ διέβησαν τὴν ὁδὸν, προπορευομένου τοῦ Λόρυ, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν προχώρησε πρὸς τὸ θυρωρεῖον, ἀφίει πρὸς στιγμὴν τὸν Κολίβρην ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ· ἀνοιξάς δὲ μετὰ τόλμης τὴν ὑαλωτὴν θύραν, ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ κατέχων ἅπαν τὸ πλάτος τῆς θύρας καὶ ἐμποδίζων οὕτω τὸν ἐν τῷ θυρωρεῖῳ ἐργαζόμενον θυρωρὸν νὰ βλέπῃ ἐν τῇ αὐλῇ.

Ὁ θυρωρὸς, ὅστις, ὑποδηματοποιὸς ὢν, εἰργάζετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐσταμάτησε τὴν ἐργασίαν τοῦ καὶ ρίψας βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λόρυ ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πίλου του, ὄχι διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν στολὴν, καὶ ἤρχισε πάλιν ἐργαζόμενος, ἦν δὲ τὸ σφρηκτόπημα τοῦτο, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τῇ συζύγῳ αὐτοῦ: « Ἀποκρίσου σύ ».

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ κύριος Πέτρος Ρουσώ; ἠρώτησεν ὁ Λόρυ.

— Ναι, ἐδῶ ἔχετε τίποτε νὰ τοῦ εἰπῆτε;

— Ἐχω νὰ τοῦ δώσω ἓνα γράμμα τοῦ κυρίου μου.

— Λοιπὸν δόσε μου τὸ γράμμα καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσω.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ὁ κύριός μου μοῦ ἐσύστησε νὰ τὸ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸν κύριον Πέτρον Ρουσώ, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ δώσῃ ἀπάντησιν.

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα: ἀνέβα ἀπὸ τ' ἀριστερὰ ἐπάνω.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ.

Καὶ ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ θυρωρεῖου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μέγαν προὔξενει θόρυβον ἢ σφύρα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ.

Κατὰ τὸν βραχὺν διάλογον τοῦ Λόρυ καὶ τῆς θυρωροῦ ὁ Κολίβρης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διέβη αὐτὴν ταχέως, διελθὼν ἀπαρατήρητος πρὸ τοῦ θυρωρεῖου.

Ὁ Λόρυ εὗρεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν τῆς κλίμακος.

— Ὅλα πηγαίνουν καλά, τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς. Κατὰ τὴν συμφωνίαν θὰ κάμωμεν τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τόσον καλὰ ἐπέτυχε τὴν πρώτην φορὰν.

Ἀνέβησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὁ δὲ Κολίβρης ἀνέβη ἀκόμη βαθμίδας τινὰς τῆς κλίμακος, ἣτις ὠδήγει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ οἰκηματος.

Μετὰ προσδοκίαν δύο λεπτῶν ἐλαφρὸς ἠκούσθη θόρυβος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἡ θύρα ἠνεώγη.

Τὸ ὄργανον τοῦ ὑποκόμητος Σανζὰκ καθ' ἃς εἶχε πληροφορίας καὶ ὡς προσεδόκα κατ' ἀκολουθίαν, εὗρέθη ἀπέναντι τῆς Φραγκί-

σκης, τῆς ἀφώνου γυναικός, ἣτις ἐκπλήκτως προσέβλεπεν αὐτόν, φαινόμενη ὅτι ἠπόρει ἐὰν θὰ ἔπραττε καλῶς νὰ κλείσῃ κατὰ πρόσωπον τὴν θύραν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, οὐτινος ἀπήρεσκον αὐτῇ ἡ ὑπουργὸς φυσιογνωμία καὶ τὸ ψευδὲς μειδίωμα.

Ὁ Λόρυ ἐνόησε τὴν δυσπιστίαν τῆς ἀφώνου γυναικός, πιστῆς εἰς τὸν κύριον αὐτῆς ὡς οἰκιακὸς κύων.

— Εἶμαι ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου μαρκησίου Βερβεῖν, τῇ εἶπεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπνηρήρησαν μαγικῶς ἐπὶ τῆς Φραγκίσκης, ἥς ἐφαιδρύνθη τὸ πρόσωπον καὶ ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοί.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ εἰς τὸν αὐτοκαλούμενον θεράποντα τοῦ μαρκησίου, καὶ τοῦ Λόρυ εἰσελθόντος, ἡ ἀφώνος γυνὴ ἐκλείσει αὐτὴν.

Μετὰ ταῦτα λαβοῦσα αὐτὴ ἀβάκιον τὸ ἔδωκε τῷ Λόρυ μετὰ κονδουλίου, παρίστώσα αὐτῷ διὰ νευμάτων ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτῆς τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πέμψαντος αὐτόν, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὸν κύριόν της.

Ὁ Λόρυ ἔλαβε τὸ κονδύλιον καὶ χωρὶς νὰ τρέμῃ ἔγραψε χονδροειδῶς καὶ ἀνορθογράφως τὰ ἐπόμενα:

Ἐπυρέτης τοῦ κ. Βερβεῖν ἀπὸ μέρους τοῦ κηρίου του.

Ἡ Φραγκίσκη λαβοῦσα τὸ ἀβάκιον ἐνευσε καὶ πάλιν τῷ γράψαντι λέγουσα αὐτῷ διὰ τοῦ νεύματος:

— Σταθῆτε.

Καὶ ἀνοιξάσα τὴν θύραν, ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ Λόρυ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἠνοιξε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ ὁ Κολίβρης εἰσέδου λάθρα εἰς τὸ οἶκημα.

— Ἡ γρηὰ ἡ βωθὴ θὰ γυρίσῃ, τῷ εἶπεν ὁ Λόρυ χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐμβα μέσα ἀπὸ αὐτῆς τῆς θύρας καὶ κρύψου ὅπου τύχει ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα.

Ὁ Κολίβρης ἠνοιξε τὴν θύραν, ἣτις τῷ ὑπεδείχθη, καὶ εὗρέθη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Ἡ στρογγύλη τράπεζα, καλυπτομένη ὑπὸ τραπέζομακρόνῳ καθήκοντος μέχρι τοῦ δαπέδου, τῷ παρεῖχεν ἀσφαλῆ κρύπτῃν ὅθεν καὶ ἐκρύβη ὑπ' αὐτὴν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Φραγκίσκη εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος.

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν οὗτος μετὰ κόπου ἐγερθεὶς καὶ δεικνύων εἰς τὴν γηραιάν ὑπηρετρίαν του τοὺς ἀλαμπεῖς ὀφθαλμούς καὶ τὸ ὄχρον πρόσωπον ἰσχνόν καὶ ἠλγαιωμένον ὑπὸ τῆς θλίψεως...

Ἡ κόμησση, ἣτις τῇ προτεραιᾷ ἐτι ὠμίλει περὶ τῆς ὑγείας του, περὶ τῆς ρώμης καὶ περὶ τῆς ἰσχύος του, θὰ ἐτρόμαζεν ἐὰν τὸν ἐβλεπε νῦν κυφόν ὡς ὀγδοηκοντούτη καὶ καταβεβλημένον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δυστυχημάτων του.

Καὶ ὄντως, ὁ ἀτυχὴς ἀπλῆ σκιά ἦτο πλέον ἐν διαστήματι ἡμερῶν τινων μόνον ἐγήρασε κατὰ εἴκοσιν ἔτη.

Ἡ Φραγκίσκη ἔθηκεν ἐνώπιόν του τὸ ἀβάκιον, ὁ δὲ κόμης παραχρῆμα, ὡς ἂν εἰ ἠλεκτρίσθη, ἀνετινάχθη καὶ ἔστη ὄρθιος: τὰ χαρακτηριστικά του ἐζωογονήθησαν καὶ αἰ-

φνιδία λάμψις ἐφώτισε τὸ βλέμμα του.

Ἡ ἄφωτος γυνὴ εἶδε τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ μεγάλη χαρὰ ἐνέπλησε τὴν καρδίαν της.

— Τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μοῦ ἠμιλήσῃ εἶναι ὑπηρετὴς τοῦ μαρκησίου Βερθεϊν, τῆ εἶπεν ὁ κόμης.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ Φραγκίσκη κινουσα τὴν κεφαλὴν.

Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν δεχθῶ, πῆγαινε, Φραγκίσκη, πῆγαινε.

Ἡ ἄφωτος ἐξήλθε τοῦ γραφείου τοῦ κόμητος.

— Τέλος πάντων, ἐπιθύρυσεν ὁ κόμης: θὰ μάθω λοιπὸν τίποτε! Ὁ ἄθλιος ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ εἰς ἐμὲ διάβημα... δὲν τὸ ἤλπίζον πλέον, μελονότι τὸ ἐπεριμένα.

Ἀκούσας θόρυβον βημάτων ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνέλαβεν αἴφνης τὴν συνήθη αὐτοῦ σοβαρότητα.

Ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἦτο ἡμίανοικτος, καὶ ὁ Λόρου δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο ἢ νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ὅπερ καὶ ἐπραξεν.

Ὁ κόμης ἔλαβεν ἤδη καιρὸν νὰ ἐπισκοπήσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός· ἠσθάνθη δὲ τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ ἡ ἄφωτος γυνὴ ἐντύπωσιν καὶ σχεδὸν ἔκαμε κίνημα ἀποστροφῆς.

Ὁ Λόρου, κρατῶν τὸν πῖλόν του, ὑπεκλίνατο ταπεινῶς καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐξοκολούθει ἰστάμενος.

— Εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Βερθεϊν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Δελασέρ.

— Ναί, κύριε.

— Πρὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ πέντε ἐτῶν.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς;

— Νὰ σὰς δώσω ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου μου, ἀπεκρίθη ὁ Λόρου, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὄντως ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Δός μου την, εἶπεν ὁ Δελασέρ.

Ὁ Λόρου ἔτεινε τῷ κόμητι τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ ἐνῶ ὁ γέρον ἀπεσφράγιζε τὴν ἐπιστολήν, ὁ Λόρου βυθίσας ἄμα τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ κόλπου του ἔρριψε ταχὺ βλέμμα περὶ τοῦ δωματίου καὶ τοῦ γραφείου, ἐνθα ἐν παραζάλῃ εἶδε σωροὺς χρυσῶν νομισμάτων καὶ δεμάτων τραπεζικῶν γραμματίων, ἅτινα ἦσαν ἐκεῖ σεσωρευμένα.

Ἦπῃρχον ἐκεῖ ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Δελασέρ εἶχε ζητήσει τῆ προτεραιᾶ ἀπὸ τῆς γαλλικῆς Τραπεζῆς, ὅπως ἦ ἔτοιμος εἰς πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ὁ γέρον ἐξετύλιξε τὴν ἐπιστολήν, ἥτο ὅμως αὕτη τόσον δυσἀνάγνωστος, ἵνα μὴ εἴπωμεν ὅτι ἀπολύτως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναγνωσθῇ, τοῦθ' ὅπερ προφανῶς ἐγένετο ἐπίτηδες, ὥστε ἔσθῃ παρευθὺς μετὰ τὴν λέξιν: *Κύριε*.

— Ὁ κύριός σου ἔγραψεν αὐτὴν; ἠρώτησεν.

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε: τὴν ἔλαβα σήμερον τὸ πρωὶ μέσα εἰς μίαν ἄλλην, μετὰ τὴν διαταγὴν νὰ τὴν φέρω τὴν ἴδια ἡμέρα εἰς τὸν κύριον Ρουσσῶ.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον σκεπτόμενος ὅτι ἐν περισσοτέρῳ φωτὶ θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ αὐτὴν, ἂν μὴ ἐλευθέρως, τούλάχιστον συλλαβικῶν πᾶσαν λέξιν.

Καθ' ὃν τρόπον ἔσθῃ ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου, εἶχε παντελῶς ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τὸν Λόρου, ὅστις προχώρησεν ἡρέμα καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου, πράγματος εὐκόλου εἰς αὐτὸν ἄλλως τε, διότι τὸ ὄραμα τὸ ἐστρωμένον διὰ τάπητος.

Ὁ κόμης κατῳρῳσε ν' ἀναγνώσῃ, ἡ μᾶλλον εἶπεν, νὰ μαντεύσῃ τριακόντα περὶπου λέξεις ἀποτελούσας μίαν φράσιν ἄνευ ἐννοίας.

Συγχωρῶσας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχήν, ἰδιπλασίασε τὰς προσπάθειάς του ὅπως

ἐξακολούθησεν τὴν ἀνάγνωσιν· ὁ δὲ Λόρου ἐφθασεν ὀπισθεν αὐτοῦ σχεδὸν ἐγγιζὼν αὐτόν.

Ὁ γέρον ἄνευ δυσπιστίας ἐκύπτε, βεβηθισμένος εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἐπειράτο νὰ ἀναγνώσῃ.

Ὁ Λόρου ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὠπλισμένην δι' ἐγγχειρίδιον, καὶ μὲ πρόσωπον ἀγρίαν ἐμφάνειον ἐκφρασίαν, ἀνέτεινεν αὐτὴν σφίγγων ἰσχυρῶς τὴν λαβὴν τῆς μαχαίρας.

Ἦλίου ἀκτῆς ἐκπεμφθεῖσα ἀπὸ τῶν παραθύρων γειτονικῆς οἰκίας ἐπέσεν ἐπὶ τῆς στιλπνῆς, μακρᾶς, ἠκονημένης καὶ δικόπου λεπίδος καὶ μετέδωκε κάτω τῆς κεφαλῆς τοῦ κόμητος λάμψιν προσβαλοῦσαν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀναγκάσασαν αὐτὸν νὰ ποιήσῃ ἀπότομον κίνημα: ἀμέσως δ' ὁ γέρον ἀφῆκε βραγχὴν καὶ πεπνιγμένην φωνήν.

Ὁ Λόρου εἶχε πλήξει αὐτὸν μετὰ τῶν ὤμων.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐπέσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ κόμητος, ὅστις πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπον, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου πρηγῆς καὶ αἰμόφυρτος.

Ὁ δολοφόνος, πεπεισμένος ὅτι θανάσιμον κατήνεγκε πληγὴν κατὰ τοῦ γέροντος καὶ ὅτι οὗτος δὲν θὰ ἠγείρετο πλέον, ὥρμησε πρὸς τὸ γραφεῖον μὲ ἀνοικτὰς τὰς χεῖρας καὶ, πρὶν ἢ τραπῆ εἰς φυγὴν, ἤρξατο πληρῶν τὰ θυλακία αὐτοῦ χρυσῶν νομισμάτων καὶ τραπεζικῶν γραμματίων.

Ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ κλέπτου μόλις διήρκεσε τρία λεπτά. καὶ ὅμως ὅτε ἠγέρθη ὁ ἄθλιος καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου εἶδε πρὸ τῆς θύρας, ἐμποδίζοντα τὴν ἐξοδὸν ὄρθιον τὸν κόμημα, ὅλος καθημαγμένον, ἀπειλητικὸν καὶ φοβερόν!...

— Δολοφόνε! δολοφόνε! τῷ εἶπεν ὁ γέρον μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσμένην.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

**Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνοσθονται εἰς χρυσόν.**

«Ἀπόκριφα Κωνσταντινουπόλεως ἥτοι σιγναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει» ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ. . . . . 2.  
 «Μάρτυς ἢ Λαυρεντία» μυθ. Ἀ. Δεννερύ, δραχ. 2,50.  
 «Μεγάλη Περιοχία» μυθ. Σ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75.  
 «Οἱ Μοϊκανοὶ τῶν Παρισίων» μυθ. Α. Δουμα, δρ. . 5.  
 «Ὁ Πλοῖαρχος Κορκοράν» μυθ. Ἰουλ. Βέρν, δρ. 1,30.  
 «Ροβῖνος Χόος ὁ Ἐπατριδής» μυθ. Α. Δουμα, δρ. 1,25.  
 «Ὁ Ροκαμβόλ» μυθ. Πονσόν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὀλοκλήρων βιβλίων, ἐκάστου εἰς τόμους διηρημένον: «Τὰ δράματα τῶν Παρισίων» τόμ. 3. «Ἄθλοι Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ἀνάστασις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ἐραία Ἀνθοκόμος» τόμ. 2. «Αἱ Ἀθλιότερες τοῦ Λονδίνου» τόμ. 2. «Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων». «Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπηγγονισμένου». «Ἡ Ἐπιστροφή τοῦ Ροκαμβόλ» τόμ. 3. «Οἱ Νέοι Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ». Τὸ ὅλον τόμ. 18. Τιμᾶται ὀλοκλήρως ἡ σειρά δρ. . . . 40.  
 «Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἐκατομμυρίων» συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων «Κόμητος Μοντεχρήστου» καὶ «Ἀρχοντος τοῦ Κόσμου» τόμ. 3, δραχ. . . . . 4.  
 «Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα Αὐτοῦ» ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τόμ. 2, δρ. . . . 4.  
 «Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων» μυθ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμ. 9, δρ. . . . . 10.  
 «Μαρκῶφ ὁ Μαλοῦνιος» καὶ συνέχεια «Ὁ Μαρκησίας Δὲ Λου-Ρονάν» τόμ. 2, δρ. . . . . 3,50.  
 «Ὁ Πυροσθέτης» καὶ συνέχεια «Ἡ Ἀπορραπισθεῖσα Κόρη», τόμ. 2, δρ. . . . . 3,50.  
 «Ὁ Ἐγγαστρίμυθος» μυθ. Σ. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 3, δ. 3.

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ μετ' εἰκόνας, λεπτά. . . . . 80.  
 «Νάθαν ὁ Σοφός» ὑπὸ Lessine, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρήργων Θ. Ἀρεντούλη, δρ. . . . . 1,25.  
 «Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δρ. 1.  
 «Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου» μετ' εἰκόνας ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 2, δρ. . . . . 5.  
 «Ποιήματα» Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ. . . 5.  
 «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων» μυθ. Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. Ι. Καρασούτσα μετ' εἰκόνας, τόμ. 2, δρ. . . . . 4.  
 «Οἱ Ἄθλοι» Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνας, τόμ. 5, ἀδετ. δρ. 10, χρυσίδες. δρ. 13.  
 «Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου» ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκούρ ἐπὶ τοῦ φωτοσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2 δρ. 5.  
 «Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης» μυθιστ. Βίκτωρος Οὐγκῶ μετὰφρ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. . . . . 2.  
 «Αἱ Κατηραμένα τῶν Παρισίων» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρῦ, τόμ. 2, δραχ. . . . . 3.  
 Δράματα Βίκτωρος Οὐγκῶ: «Μαρία Τυδορίς» δρ. . . 1.  
 «Ἄγγελος Παταίου» δρ. 1.  
 «Ἐρνάνης» δραχ. . . . . 1.  
 «Βυρράβοι» δραχ. . . . . 1.  
 «Ρουὶ Βλάς» δραχ. . . . . 1.  
 «Τὰ Σκόπη τῆς Ζωῆς» μυθιστορία κατὰ μετὰφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. . . . . 1,75.  
 «Ἐν Ἀγωνίᾳ» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρῦ, τόμ. 3, δρ. 2.  
 «Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν» μυθιστ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμάς. . . . . 2,50.  
 «Ἡ Μικρὰ Μήτηρ», μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ, δραχ. . 3.  
 «Ἡ Ἀρτοπάλαι» μυθιστ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5.  
 «Ὁ Χονδροκέφαλος» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκκ δραχ. . 1,50.  
 «Ἡ Αὐτοῦ Ἰψηλότης ὁ Ἔρω» μυθ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμ. 7, δραχ. . . . . 6.  
 «Οἱ Ἄθλοι τοῦ Λονδίνου» μυθ. Π. Ζακκόν τόμ. 2, δρ. 250  
 «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» μετ' ἐσυνέχεια: «Ἡ Ἄνυμφος Μήτηρ» μυθ. Α. Ματτεῦ δραχ. . . . . 2,30.

«Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία» ἥτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστον εἰκόνας, δραχ. . . . . 1,50.  
 «Ὁ Σάφρ Ζουλαζάν» Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 1,75.  
 «Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ συνέχεια: «Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης» μυθ. Ι. Φ. Σμιθ, τόμ. 2, δραχ. . . . . 3.  
 «Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθιστ. Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμ. 4, δραχ. . . . . 4.  
 «Ὁ Γούς Μάννεργκ» μυθ. Οὐάλτερ Σκάτ δραχ. . 2.  
 «Ἡ Δεκαήμερος» τοῦ Βοκκακίου, ἀδετος δρ. 2,50 χρυσίδες δραχ. . . . . 4.  
 «Ὁ Κερατῶν» Πῶλ δὲ Κόκ κατὰ μετὰφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου δραχ. . . . . 2.  
 «Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθ. Παύλου Φεβάλ, δρ. 150.  
 «Ἡ Ἀθιγγανίς» μυθ. Σ. δὲ Μοντεπέν. τόμ. 5 δρ. 5.  
 «Ὁ Ἰατρός Ραμῶ» μυθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ. . 1,50.  
 «Ἡ Μοδιστρούλες» μυθ. Πῶλ δὲ Κόκ, δρ. . . . 1,30.  
 «Κραυγὴ τῆς Παράφρονος» μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. . . . . 2,50.  
 «Ἡ Μεγάλῃ Ἰζα» μυθ. Ἀλεξίου Μπουβιὲ δρ. 2,50.  
 «Ὁ Εὐγενής Ἐρως» μυθ. Ἀλεξ. Δουμα δρ. . . . 2.  
 «Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα» μυθ. Ἰουλ. Μαρῦ δρ. 2,50.  
 «Ὁ Λυκογιάννης» μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ τόμ. 4 δρ. 4.  
 «Ἡ Ματθίλδη» μυθ. Εὐγενίου Σὴν μετὰφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δραχ. . . . . 5.  
 «Μιχαὴλ Στρογκῶφ» μυθ. Ἰουλίου Βέρν δραχ. . 1,50.  
 «Ἰζολίνα ἢ Μεξικανὴ» μυθ. Μείν Ρεὶδ δρ. . . . 130.  
 «Ἡ Μεγάλῃ Καρδία» μυθ. Π. δ' Αἰγρεμῶν τόμ. 4, δρ. 5.  
 «Ἡ Σόζυγος τοῦ Νεκροῦ» μυθ. Α. Μπουβιὲ δρ. 2,75.  
 «Ὁ Δέσποινά δὲ Βρεσσιέ» μυθ. Α. Δελπὶ δρ. 1,25.  
 «Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως» Φ. Α. Μινιέ, μετὰφρ. Ε. Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνας, τόμ. 2, δρ. 2,50.  
 «Πρακτικὴ Ἰατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν» συγγραφείσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρά ἱατροῦ μετ' εἰκόνας τόμ. 2, δρ. . 6.  
 «Τὰ Μυστήρια τῶν Φραυμασόνων» ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὀλοσελίδων εἰκόνας δρ. . . . . 7.



# ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος θεκευῶν ὑελοουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξιῶς τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσῃ ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐφθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαυλείας.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισεμένα.

**Ο ΡΩΜΗΟΣ** τοῦ ΣΟΥΡῆ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαίρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ «Ἄπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2.50.

**ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ** ἢτοι: ὙΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμητέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὕψιγγου τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσὸδ. 4, 50.

## ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτη ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 60.

### ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνα	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Ἀθῆναι	ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀίγιον	ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Λεγαῖνα	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Ἀκράτα	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Ἀθῆναι	ἄφ. 10.39	2.02	6.20π	—
					Πειραιεὺς	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
					Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
					Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
					Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

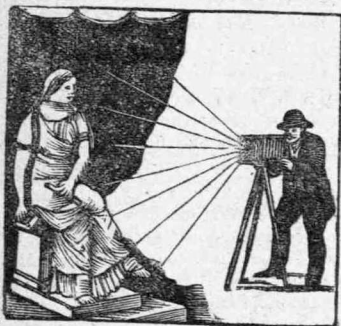
Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—
								4.50

\* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρέφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρτοστοιχίας καθ' ἐκάστην.

## ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.



## ΟΛΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΕΙΣΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ! ΟΧΙ, ΔΙΑΤΙ!

Ἐνῶ δύνασθε εἰς ὀλίγα λεπτά καὶ ἄνευ σπουδῆς ἢ διδασκαλίου ἀλλὰ μόνον διὰ μιᾶς συντόμου ὁδηγίας νὰ γίνετε, προμηθευμένοι μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν (L'AMATEUR PHOTOGRAPHE) μὲ μόνον δρ. 25 μετὰ τῆς ὁδηγίας, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ μεγάλῃς εὐκολίας καὶ ἐπιτυχίας νὰ φωτογραφῆτε πρόσωπα, τοποθεσίας κλ. μεγέθους (VICTORIA 9 x 12).

Αἱ ἄνω μηχαναὶ εἶναι στερεώταται καὶ κομψαί, δύνανται δὲ νὰ μεταχειρίζονται παῖδες καὶ δεσποινίδες πάσης ἡλικίας.

Ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀντὶ δραχ. 26 ἐλευθεραὶ ἐξόδων ἀποστολῆς κλ. εἰς δὲ Τουρκίαν, Ρουμανίαν, Αἴγυπτον κλ. ἀντὶ φρ. 30 ἐλευθεραὶ ἐξόδων.

Διεύθυνσις **L'AMATEUR PHOTOGRAPHE**

(2)

Ἀριθ. 16 Ὀδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 16.

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΜΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΜΕ ΜΟΝΟΝ ΑΡΑΓΜΑΣ 25. Τετὴν Ὀδοῦ Ὀδισσοῦ.

## ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ

ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.

τὰ χυδραμικῶν τελῶν.